

Sygn. akt II Ka 57/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bogdan Górski
Sędziowie:	SSO Jerzy Kozaczuk (spr.) SSO Teresa Zawiślak
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Bożeny Grochowskiej-Małek

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2015 r.

sprawy **T. P.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 157 §1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 6 listopada 2014 r. sygn. akt II K 1654/13

zaskarżony wyrok uchyla i sprawę oskarżonego T. P. przekazuje Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt II Ka 57/15

UZASADNIENIE

T. P. został oskarżony o to, że w dniu 30 listopada 2013 r.

w miejscowości S. gm. M., powiat (...),

woj. (...) umyślnie naruszył czynności narządów ciała u L. K.

w ten sposób, że zadając uderzenie własną głową w twarz spowodował u wyżej wymienionego obrażenia ciała w postaci stłuczenia twarzoczaszki w okolicy nosa

ze złamaniem nosa, ranę tłuczoną nosa i krwawienie z nosa skutkujące rozstrojem zdrowia trwającego dłużej od dni siedmiu,

tj. o czyn z art. 157 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 6 listopada 2014 r., sygn. akt II K 1654/13, Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim:

I. uznając, że **T. P.** w ramach zarzucanego mu czynu dopuścił się tego, że w dniu 30 listopada 2013 r. w miejscowości S., powiat (...) działając nieumyślnie w sposób, którego skutki mógł przewidzieć spowodował u L. K. uszczerbek na zdrowiu w ten sposób, że szarpiąc się i wzajemnie uderzając z pokrzywdzonym spowodował u niego obrażenia ciała w postaci: stłuczenia twarzoczaszki w okolicy nosa ze złamaniem nosa

oraz z przemieszczeniem kości nosa, ranę tłuczoną nosa i krwawienie z nosa skutkujące rozstrojem zdrowia trwające dłużej od dni siedmiu, tj. czynu stanowiącego występki z art. 157 § 3 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k., na podstawie art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 1 k.k. **postępowanie wobec niego warunkowo umorzył** tytułem próby na okres 1 roku;

II. na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek świadczenia pieniężnego, poprzez zapłatę kwoty 500 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

III. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty kwotę 100 złotych oraz tytułem zwrotu wydatków postępowania kwotę 240.08 złotych.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wywiódł Prokurator Rejonowy w Mińsku Mazowieckim, zaskarżając go w całości na niekorzyść oskarżonego T. P. i zarzucając mu obrazę przepisów prawa procesowego w postaci art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., polegającą na uwzględnieniu jedynie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, dowolnej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego, dokonanej wbrew zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, bezkrytyczne obdarzenie walorem wiarygodności wyjaśnień pokrzywdzonego przy nieuwzględnieniu okoliczności dla oskarżonego niekorzystnych oraz wadliwą i wybiórczą ocenę zeznań pokrzywdzonego, świadka T. G., notatnika służbowego sporządzonego przez świadka Ł. Z. oraz dokumentacji medycznej dotyczącej pokrzywdzonego i wydanej na jej podstawie opinii biegłego z zakresu medycyny, co miało wpływ na treść orzeczenia i w rezultacie spowodowało niesłuszne przyjęcie,

że oskarżony popełnił zarzucony mu czyn nieumyślnie, w sytuacji gdy prawidłowa ocena zgromadzonych dowodów prowadzi do wniosku, iż oskarżony umyślnie uderzył głową w twarz pokrzywdzonego powodując stłuczenia twarzoczaszki w okolicy nosa ze złamaniem nosa oraz z przemieszczeniem kości nosa, ranę tłuczoną nosa i krwawienie z nosa.

W następstwie tak sformułowanego zarzutu odwołujący się wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim.

W toku rozprawy odwoławczej prokurator poparł apelację Prokuratora Rejonowego w Mińsku Mazowieckim i wnioski w niej zawarty. obrońca oskarżonego wniósł o nieuwzględnienie apelacji prokuratora i utrzymanie zaskarżonego wyroku

w mocy, ewentualnie zaś o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego, a także o zasądzenie kosztów procesu za postępowanie odwoławcze od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego, według norm prawem przepisanych. Oskarżony wniósł o utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie, albowiem wyrok Sądu I instancji w sposób ewidentny dotknięty jest podniesionym przez oskarżyciela publicznego uchybieniami, co musiało doprowadzić do jego uchylenia i przekazana sprawy do ponownego rozpoznania.

Należy z całą mocą podkreślić, że orzeczenie takiej treści nie przesądza w żadnej mierze o sposobie rozstrzygnięcia tej sprawy po jej ponownym rozpoznaniu i nie może zostać odebrane inaczej niż jedynie jako zalecenie ponownego jej rozpoznania bez opisanych niżej uchybień. W chwili obecnej stwierdzić jedynie należy, że wydanie wyroku w tej sprawie było przedwcześnie.

Na wstępie zasadniczej części rozważań podkreślić trzeba, że obdarzenie wiarą w całości lub w części jednych dowodów oraz odmówienie tej wiary innym, jest prawem sądu, który zetknął się z tymi dowodami bezpośrednio i pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., jeżeli tylko zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważania wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 5 czerwca 2014 r., II AKA 113/14, LEX nr 1488651).

W przekonaniu Sądu Odwoławczego, tok rozumowania Sądu I instancji tak rozumianym dyrektywom art. 7 k.p.k. nie sprostął, albowiem cechuje się on pobieżnością argumentacji będącą przejawem uwzględnienia jedynie okoliczności przemawiających na korzyść T. P..

Apelujący słusznie podkreślił, że sama tylko treść relacji funkcjonariusza Policji Ł. Z. nie stanowi wystarczającej podstawy dla zdyskredytowania zeznań L. K. i T. G.. W ślad za oskarżycielem publicznym zaznaczyć trzeba, że mimo, iż wspomniany funkcjonariusz wskazał, że nie pamięta, aby pokrzywdzony w szpitalu mówił o uderzeniu głową (k. 115), to jednak informacja taka została zawarta w karcie informacyjnej SOR (k. 8), zaś wedle relacji L. K. do jego rozmowy z policjantem miało dojść już po opuszczeniu gabinetu lekarskiego (k. 115). Zaakcentować równocześnie należy, że okoliczność, iż w notatniku służbowym policjanta nie znalazł się zapis o przedmiotowych twierdzeniach pokrzywdzonego, jest bez znaczenia. Takie notatniki policjanci wykorzystują na potrzeby własnej pracy i jest rzeczą oczywistą, że umieszczają w nich tylko to, co sami uznają za potrzebne. Brak zapisu o uderzeniu głową nie przeczy zatem złożeniu takiej relacji przez L. K. (podobnie: wyrok Sądu Apelacyjnego

w Lublinie z 21 maja 2014 r., II AKA 90/14, LEX nr 1488656). Podkreślić w tym miejscu nadto należy, że ani treść notatki urzędowej, ani dowód z zeznań funkcjonariusza Policji przeprowadzony na okoliczność wypowiedzi osoby rozpytywanej

nie może zastąpić dowodu z wyjaśnień oskarżonego, czy z zeznań świadka. Nie ma wprawdzie procesowych przeszkód, by treść notatki urzędowej, czy zeznania osoby ją sporządzającej wykorzystać dowodowego obok wyjaśnień oskarżonego lub zeznań świadka w celu potwierdzenia i uzupełnienia oryginalnych zeznań i wyjaśnień, jeśli tym wyjaśnieniom lub zeznaniom nie przeczą albo w celu weryfikacji tych wyjaśnień lub zeznań, gdy zachodzi konieczność wyjaśnienia różnic między treścią wyjaśnień lub zeznań, ale z tym zastrzeżeniem, że nie można odmówić wiary wyjaśnieniom

lub zeznaniom i dokonać ustaleń faktycznych w oparciu o treść notatki urzędowej

lub na podstawie dowodu z zeznań osoby sporządzającej notatkę urzędową (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 17 czerwca 2014 r., II AKA 119/14, LEX

nr 1500822). W związku z powyższym, zeznania Ł. Z. oraz informacje zawarte przezeń w notatniku służbowym mogły zostać uznane wyłącznie

za wzmacniające- w zarysowanym wyżej sensie- wymowę wyjaśnień oskarżonego,

nie zaś- z uwagi na treść art. 174 k.p.k.- za dowód. W tym stanie rzeczy, w świetle zasad doświadczenia życiowego, nie sposób zakładać, tak jak de facto uczynił to Sąd Rejonowy (k. 123), że niepamięć funkcjonariusza Policji może i powinna być odczytywana jako zaprzeczenie relacji pokrzywdzonego i T. G.. Zgodzić trzeba się tym samym z apelującym, o ile podnosi on, że zeznania Ł. Z. nie mogą mieć większego znaczenia, albowiem nie był na naocznym świadkiem, nie pamięta przebiegu interwencji i w istocie nie przekazał on informacji pozwalających na wartościowanie relacji pokrzywdzonego.

W dalszej kolejności podkreślić należy, że istotnego kryterium oceny zeznań T. G. nie powinien stanowić fakt jego spowinowacenia z L. K., albowiem istotą oceny dowodów jest ich treść, nie zaś pochodzenie (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 11 lipca 2013 r., II AKA 81/13, LEX nr 1363328).

Apelujący nie ma natomiast racji, o ile zaznacza, że za nieszczerością wyjaśnień T. P. przemawia treść opinii biegłego oraz zawartość dokumentacji medycznej. Podkreślić w tym miejscu trzeba, że uzupełniająca ustna opinia biegłego wyraźnie wskazuje, iż uraz odniesiony przez L. K. z równym prawdopodobieństwem mógł powstać zarówno w rezultacie uderzenia głową w okolice nosa, jak i w rezultacie uderzenia głową w kolano (k. 85v). Nie można również racjonalnie wywodzić, że wyjaśnienia oskarżonego pozostają w sprzeczności z treści dokumentacji medycznej – rzeczony rozbieżności można doszukiwać się jedynie w przyczynie obrażeń wskazanej personelowi medycznemu przez pokrzywdzonego (k. 8).

Reasumując dotychczasowe wywody nie tylko stwierdzić trzeba, że w sprawie brak jest dowodów obiektywnych pozwalających na wolne od jakichkolwiek wątpliwości rozstrzygnięcie w przedmiocie szczerości jednej z przedstawianych

w toku postępowania wersji zajścia z dnia 30 listopada 2013 r., lecz również zaakcentować należy, iż decydujące znaczenie musi być przypisane rezultatom należytego wartościowania informacji przekazanych przez T. P., L. K. i T. G.. Powyższe powoduje konieczność pełnego wykorzystania wszystkich pojawiających się w sprawie możliwości dowodowych mogących przysłużyć się właściwej ocenie relacji wymienionych osób. W tej materii należy zwrócić szczególną uwagę na fakt, że L. K. już na etapie złożenia zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa wskazywał, że po zakończeniu awantury zauważył, iż na posesji stała jego żona J. K. (k. 3, 5), zaś T. P. wskazał jako świadka J. P. (k. 16). Nie bez pewnego znaczenia pozostaje również okoliczność, iż w toku rozprawy głównej w dniu 6 listopada 2014 r. L. K. podał, iż w trakcie jego rozmowy z funkcjonariuszem Ł. Z. wymienionemu towarzyszyła policjantka, co znajduje potwierdzenie w treści fotokopii notatnika służbowego, wskazującej na obecność st. sierż. E. P. (k. 96).

Wszystkie wskazane wyżej okoliczności, a także wzgląd na zasady bezpośredniości i dwuinstancyjności, zdecydowały o uchyleniu zaskarżonego wyroku i przekazaniu sprawy Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim do ponownego rozpoznania.

Procedując po raz kolejny Sąd I instancji rozważy, z uwagi na sąsiedzki charakter sporu oraz przejawianą przez T. P. i L. K. gotowość do pojednania, skierowanie sprawy do postępowania mediacyjnego, po czym ponownie przeprowadzi postępowanie dowodowe, weźmie pod uwagę poczynione wyżej wywody, w tym w szczególności rozważy sygnalizowane możliwości uzupełnienia materiału dowodowego, a następnie dokona szczegółowej oceny wszystkich dowodów i wyda właściwe orzeczenie.